

Lars Kepler

Jager

Vertaald door Clementine Luijten en Jasper Popma

2017

AMSTERDAM

Het is vroeg in de ochtend en het gladde water in de scherenkust glanst als geborsteld staal. Alle luxueuze villa's zijn diep in slaap, maar zwembaden en tuinverlichting schitteren achter hoge hekken en takken.

Een beschonken man loopt met een wijnfles in zijn hand over de weg langs het water. Hij blijft staan voor een wit huis waarvan de lange glazen pui uitkijkt op de baai. Uitermate zorgvuldig zet hij de fles midden op de weg, stapt over de greppel, klimt over het zwarte ijzeren hek en belandt in de tuin.

Slingerend loopt de man over het gazon, blijft zwaaiend staan en staart naar de grote ramen, de spiegeling van de terrasverlichting en de vage contouren van de meubels binnen.

Hij loopt door naar het huis, wuift naar een porseleinen tuinkabouter van een halve meter hoog, loopt om een schutting heen, struikelt over de houten terrasvloer, stoot zijn knie maar herstelt zich en blijft op de been.

Het water in het zwembad licht op als een lichtblauwe glazen staaf. De man gaat onvast aan de rand staan, ritst zijn gulp open en begint in het zwembad te urineren, waggelt daarna naar de marineblauwe terrasmeubels en laat zijn urine over de kussens, loungestoelen en de ronde tafel vloeien.

De urine dampst in de koele lucht.

Hij ritst zijn gulp dicht en kijkt even naar een wit konijn dat over het gazon hupt en onder een struik verdwijnt.

Glimlachend loopt hij terug naar het huis, passeert de verandadeuren, leunt tegen de schutting, wandelt naar het gazon, blijft staan en draait zich om.

Zijn wazige brein probeert te begrijpen wat hij zojuist heeft gezien.

Een in het zwart gehuld figuur met een eigenaardige gezichtsvorm had hem aangestaard.

Diegene stond ofwel in het donkere huis of hij bevond zich achter hem en keek naar hem via het spiegelende glas.

Vrijdag 27 augustus

Uit de donkere lucht valt een trage motregen. Het matte schijnsel van de bebouwing reikt tot dertig meter boven de daken. Het is windstil en de verlichte druppels vormen tezamen een wazige stolp over heel Djursholm.

Direct aan het glanzende water van de Germaniaviken ligt een enorme villa.

In de villa loopt op dit moment een jonge vrouw alert als een dier over het gelakte parket het Perzische tapijt op.

Ze heet Sofia Stefansson.

Door haar onrust registreert ze elk detail.

Op de armleuning van de bank ligt een zwarte afstandsbediening. Iemand heeft er doorzichtig plakband omheen gewikkeld om het klepje van de batterijen op zijn plaats te houden. Op de tafel ziet ze vage kringen van glazen. In de franjes van het grote tapijt zit een oude pleister.

De vloer achter Sofia kraakt alsof er iemand door de kamers achter haar aan sluipt.

Op haar hoge hakken en haar stevige kuiten zitten spetters van het natte tegelpad. Haar benen zijn nog altijd gespierd hoewel ze al twee jaar niet meer voetbalt.

Sofia verbergt de spuitbus met traangas in haar hand voor de man die op haar wacht. Ze herhaalt voor zichzelf dat ze zelf voor de situatie heeft gekozen, dat ze alles onder controle heeft en dat ze hier wil zijn.

De man die de deur heeft opengedaan staat bij een fauteuil terwijl hij haar ongegeneerd volgt met zijn blik.

Sofia's gelaatstrekken zijn symmetrisch, met jeugdig ronde wangen. Ze draagt een blauwe jurk met blote schouders. Vanaf haar hals loopt een rij gecapitonneerde knoopjes tussen haar borsten omlaag. Het gouden hartje wipt op het ritme van haar verhoogde hartslag mee in het kuiltje in haar hals.

Ze weet dat ze zich kan verontschuldigen en zeggen dat ze zich niet goed voelt, dat ze naar huis moet. Hij zou misschien geïrriteerd raken, maar het wel accepteren.

De man bij de fauteuil kijkt haar aan met een neerslachtige honger die de angst in haar buik doet opflakkeren.

Opeens krijgt ze het gevoel dat ze hem eerder heeft ontmoet, dat hij misschien een hoge pief was bij een of ander vroeger baantje of de vader van een klasgenootje lang geleden.

Sofia blijft een eindje bij hem vandaan staan, glimlacht en voelt het snelle kloppen van haar hart. Ze is van plan afstand te bewaren tot ze zijn toon en bewegingen weet te duiden.

Zijn hand, die in de rugleuning van de fauteuil knijpt, vertoont geen tekenen van gewelddadigheid, zijn nagels zijn verzorgd en de gladde trouwring heeft krassen van een lang huwelijk.

'Mooi huis,' zegt ze en ze strijkt een glanzende haarlok uit haar gezicht.

'Dank je,' antwoordt hij en hij laat de fauteuil los.

Hij kan niet veel ouder zijn dan vijftig, maar beweegt zich met een zware somberheid, als een oude man in zijn oude huis.

'Je bent met de taxi gekomen?' vraagt hij en hij slikt hoorbaar.

'Ja,' antwoordt ze.

Het wordt weer stil, de pendule in de belendende kamer slaat het halve uur met een tere klank.

Geluidloos valt er saffraanrood poeder uit een bloeiende lelie in een vaas.

Al vrij jong had Sofia beseft dat seksuele situaties haar triggerden. Ze hield van de waardering, het gevoel uitverkoren te zijn, maar werd eigenlijk nooit verliefd.

'Hebben we elkaar eerder ontmoet?' vraagt ze.

‘Dat zou ik niet vergeten zijn,’ antwoordt hij met een vreugdeloze glimlach.

Zijn dunne, asblonde haar ligt achterovergekamd op zijn schedel. Zijn slappe gezicht glanst een beetje en over zijn voorhoofd loopt een diepe groef.

‘Verzamel je kunst?’ vraagt ze met een knikje naar de muur.

‘Ik heb belangstelling voor kunst,’ antwoordt hij.

Zijn lichte ogen bekijken haar vanachter de bril met hoornen montuur. Ze wendt zich af, moffelt het flesje met traangas weg in haar tas en loopt dan naar een groot schilderij met gouden lijst.

Hij loopt achter haar aan, blijft een fractie te dichtbij staan en ademt door zijn neus. Er gaat een schokje door Sofia heen als hij zijn rechterhand optilt om te wijzen.

‘Negentiende-eeuws... Carl Gustaf Hellqvist,’ doceert hij. ‘Hij is jong gestorven, had een zwaar leven, veel pijn en elektroshocks... maar hij was een geweldig kunstenaar.’

‘Fascinerend,’ antwoordt ze zacht.

‘Vind ik ook,’ zegt de man en hij loopt naar de eetkamer.

Sofia loopt achter hem aan met het griezelige gevoel langzaam in een val te worden gelokt, dat het luik achter haar zich met een slaperige traagheid sluit, dat de grote tandraderen ronddraaien, waardoor haar vluchtweg centimeter voor centimeter krimpt.

De enorme kamer met rijen ramen met spijlen die uitkijken op het water, is ingericht met willekeurige zithoeken en glanzende kasten.

Ze ziet twee glazen met donkerrode wijn op de rand van de ovale eettafel staan.

‘Mag ik je een glas wijn aanbieden?’ vraagt hij terwijl hij zich naar haar omdraait.

‘Liever wit, als je dat hebt,’ antwoordt ze uit angst dat hij haar probeert te drogeren.

‘Champagne?’ zegt hij zonder haar los te laten met zijn blik.

‘Graag,’ antwoordt ze.

‘Natuurlijk drinken we champagne,’ besluit hij.

Als je thuis komt bij een volslagen onbekende krimp je, omdat elke

kamer een valkuil kan zijn, elk voorwerp een wapen.

Sofia geeft de voorkeur aan hotels omdat iemand haar daar wellicht zou horen als ze om hulp zou roepen.

Ze loopt achter hem aan naar de keuken, als ze een vreemde en heel hoge toon hoort. Ze kan hem niet lokaliseren. De man lijkt het geluid niet op te merken, maar zij blijft staan, draait zich naar de donkere ramen en staat op het punt iets te zeggen als ze een tik hoort alsof er een ijsblokje knapt in een glas.

‘Weet je zeker dat er niemand thuis is?’ vraagt ze.

Ze bedenkt dat ze haar schoenen vlug uit kan trekken om naar de voordeur te rennen als er iets gebeurt. Waarschijnlijk is ze veel beweeglijker dan hij en als ze zo hard rent als ze kan en haar jas aan de kapstok laat hangen, komt ze wel buiten.

Ze blijft in de deuropening naar de keuken staan terwijl hij een fles Bollinger uit een champagnekast haalt. Hij ontkurkt hem en vult twee smalle, klokvormige glazen, wacht tot het schuim zakt en schenkt bij voordat hij naar haar toe komt.

Sofia nipt van de champagne, proeft hoe het aroma zich in haar mond verspreidt en hoort de bubbeltjes tinkelen in het glas. Opnieuw maakt iets dat ze haar blik op de rij keukenramen richt. Misschien een ree, denkt ze. Buiten is het donker. In de weerspiegeling ziet ze de keuken met oplichtende contouren en de rug van de man. Het gladde aanrechtblad, het messenblok en de schaal met citroenen.

De man heft zijn glas weer, drinkt en zijn hand trilt heel licht als hij naar haar gebaart.

‘Knoop je jurk een stukje open,’ zegt hij zwak.

Sofia drinkt haar glas leeg, ziet de afdruk van haar lippenstift op de rand en zet het op de tafel, waarna ze rustig het eerste knoopje uit het gaatje wurmt.

‘Je hebt een beha aan,’ zegt hij.

‘Ja,’ antwoordt ze en ze maakt het tweede knoopje los.

‘Welke maat?’

‘60C.’

De man blijft staan en bekijkt haar met een glimlach en Sofia voelt haar oksels prikken van het zweet dat uitbreekt.

‘Wat draag je voor slipje?’

‘Lichtblauw zijde.’

‘Mag ik het zien?’

Ze aarzelt en dat merkt hij.

‘Pardon,’ zegt hij meteen. ‘Ben ik te direct? Is dat het?’

‘We moeten alleen eerst de financiële kant afhandelen,’ zegt ze en ze probeert gedecideerd en natuurlijk te klinken.

‘Dat begrijp ik,’ zegt hij gesloten.

‘Het is beter om te beginnen met...’

‘Je krijgt betaald,’ onderbreekt hij haar met een spoortje irritatie in zijn stem.

Met haar vaste klanten is alles meestal eenvoudig, soms is het zelfs gezellig, maar nieuwe klanten maken haar ontzettend nerveus. Dan begint ze na te denken over alles wat er kan gebeuren, piekert over dingen die ze heeft meegemaakt, de vader van twee kinderen in de nette voorstad Täby die haar in haar nek beet en opsloot in de garage.

Ze heeft een advertentie op twee Zweedse escortsites. Bijna iedereen die contact zoekt is totaal niet serieus. Meestal gaat het om vulgaire mails, beloften van fantastische seks en dreigementen met geweld en straf.

Ze vertrouwt altijd op haar intuïtie voor ze aan een mailwisseling begint. Deze mail was goed geschreven, behoorlijk concreet, maar niet respectloos. Hij noemde zichzelf Wille, had een geheim telefoonnummer en een chic adres.

In het derde mailtje legde hij uit wat hij met haar wilde doen en hoeveel hij bereid was te betalen.

Dat beschouwde ze als een waarschuwing.

Als het te mooi klinkt, klopt er iets niet. In deze wereld circuleren er geen winnende loten en mocht dat wel zo zijn, dan was het beter een fantastische deal mis te lopen dan het risico te nemen.

Toch is ze hier nu.

De man komt terug en overhandigt haar een envelop. Ze telt snel het geld en stopt het in haar tas.

‘Is dat genoeg om je slipje te laten zien?’ vraagt hij.

Ze glimlacht op een natuurlijke manier en pakt zacht met beide handen de rand van haar jurk beet en trekt hem langzaam over haar knieën omhoog. De zoom strijkt knetterend langs het nylon van haar panty over haar dijen tot ze stopt en hem aankijkt.

Hij kijkt haar niet aan maar staart tussen haar benen terwijl ze haar jurk talmend tot haar middel omhoogschuift. Onder de poederbleke panty glinstert de zijde van haar slipje als paarlemoer.

‘Ben je geschoren?’ vraagt hij met een wat hesere stem.

‘Gewaxt.’

‘Helemaal?’

‘Ja,’ antwoordt ze eenvoudig.

‘Dat doet zeker pijn?’ vraagt hij belangstellend.

‘Het went,’ knikt ze.

‘Zoals vrij veel in het leven,’ fluistert hij.

Ze laat haar jurk weer los en veegt het zweet uit haar handpalmen als ze de stof over haar dijen gladstrijkt.

Hoewel ze haar geld gekregen heeft, voelt ze zich weer nerveus. Misschien vanwege het hoge bedrag.

Hij heeft vijf keer meer betaald dan welke klant ook.

In de mail had hij uitgelegd dat hij extra betaalde voor de discretie en zijn speciale wens, maar toch ligt dit bedrag boven wat redelijk is.

Toen hij haar schreef wat hij wilde doen, vond ze dat niet zo erg klinken.

Ze herinnert zich een man met een angstige blik die zich in zijn moeders ondergoed hulde en wilde dat ze hem in zijn kruis trapte. Hij betaalde haar om over hem heen te plassen als hij op de vloer lag te huilen van de pijn, maar dat kon ze niet, ze had het geld gepakt en was weggerend.

‘Mensen raken opgewonden van verschillende dingen,’ zegt Wille met een beschaamd lachje. ‘Je kan iemand natuurlijk niet dwingen... Dus dan moet je ervoor betalen, ik bedoel, ik ga er niet van uit dat je ook lekker vindt wat je doet.’

‘Het verschilt, maar als de man attent is, kan ik ervan genieten,’ liegt ze.

In haar advertentie garandeert Sofia natuurlijk volledige discretie, maar ze heeft wel een veiligheidsmaatregel. Thuis bewaart ze een dagboek waarin ze de naam opschrijft van degene met wie ze een afspraak heeft zodat ze te traceren is als ze verdwijnt.

Bovendien heeft Tamara Wille als klant gehad voordat ze uit het escortwereldje stapte, trouwde en naar Göteborg verhuisde. Sofia weet dat Tamara een waarschuwing zou hebben gepost op het forum voor sekswerkers als hij zich fout had gedragen.

‘Als je me maar niet eng en afstotelijk vindt,’ zegt de man en hij zet

een stap in haar richting. ‘Ik bedoel, je bent natuurlijk ongelofelijk knap en jong... ik weet hoe ik er zelf uitzie, op jouw leeftijd zag ik er goed uit, maar...’

‘Je ziet er nog steeds goed uit,’ verzekert ze hem.

Sofia denkt aan al die keren dat ze mensen heeft horen zeggen dat escorts een soort psycholoog moeten zijn, maar de meeste mannen die zij ontmoet zeggen niets persoonlijk.

‘Zullen we naar de slaapkamer gaan?’ vraagt de man die zichzelf Wille noemt luchtig.

Sofia merkt dat ze moet plassen als ze achter hem aan de brede houten trap op loopt. Het zachte tapijt wordt op zijn plaats gehouden door dunne messing roedes op elke traptrede. Het licht van de grote kroonluchter aan het plafond glinstert in de gelakte trapleuning.

Aanvankelijk was het Sofia's idee om alleen exclusieve klanten te nemen die bereid waren hogere bedragen te betalen voor de hele nacht, klanten die gezelschap wilden hebben op een feest of een tripje.

In de drie jaar dat ze bijverdient als escort heeft ze een stuk of twintig van dergelijke opdrachten gehad, maar de meeste klanten willen alleen een pijpbeurt na het werk voor ze naar hun gezin thuis gaan.

De grote slaapkamer is licht en wordt gedomineerd door een statig tweepersoonsbed met prachtige grijze zijden lakens.

Aan de kant van zijn echtgenote een roman van Lena Andersson en een pot exclusieve handlotion en aan Willes kant ligt een iPad met vingerafdrukken op het donkere glas.

Hij laat haar de zwartleren riemen zien die hij al aan de poten van het bed heeft bevestigd. Ze ziet dat ze niet nieuw meer zijn, de vouwen zijn een beetje gebarsten en de kleur begint wat te vervagen.

De kamer trilt twee keer en draait met een schok rond, ze kijkt naar de man, maar hij lijkt onaangedaan.

In zijn mondhoeken ziet ze witte restjes tandpasta of Rennis.

De trap kraakt even en hij richt zijn blik op de gang voor hij weer naar haar kijkt.

‘Ik moet erop kunnen vertrouwen dat je me losmaakt wanneer ik wil,’ stelt hij terwijl hij zijn overhemd openknoopt. ‘Ik moet zeker weten dat je niet probeert me te beroven of ervandoor gaat nu je je geld hebt gekregen.’

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze.

Zijn borstkas is bedekt met licht haar en het is duidelijk dat hij probeert zijn buik in te houden als ze naar hem kijkt.

Sofia bedenkt dat ze hem zal vragen of ze gebruik mag maken van het toilet als hij vastgebonden is. Dat ligt direct naast de slaapkamer. De deur staat op een kier en in de spiegel ziet ze een douche met een wand van goud mozaïek.

‘Ik wil dat je me vastbindt en dat je daar de tijd voor neemt, ik hou niet van geweld, geen dwang,’ verduidelijkt hij.

Sofia knikt en trekt haar schoenen uit, voelt opnieuw een lichte duizeling als ze haar rug recht en kijkt hem kort in de ogen voor ze haar jurk tot aan haar navel optilt. Hij knettert van de statische elektriciteit. Ze duwt haar duimen onder de tailleband van de panty en schuift hem naar beneden. Het klemmende gevoel om haar dijen verdwijnt en de dunne stof plooit zich luchtig rond haar kuiten.

‘Misschien word je liever zelf vastgebonden?’ vraagt hij en hij glimlacht om zijn eigen ingeving.

‘Nee, dank je,’ antwoordt ze en ze begint haar jurk open te knopen.

‘Het is best lekker,’ zegt hij gekscherend terwijl hij zacht aan een van de riemen trekt.

‘Dat soort dingen doe ik niet,’ zegt ze vriendelijk.

‘Ik heb het omgekeerde nooit geprobeerd... Ik zou je honorarium kunnen verdubbelen als je het deed,’ lacht hij alsof het idee hem verwondert en uitgelaten vrolijk maakt.

Hij biedt haar meer geld dan ze in twee maanden verdient, maar vastgebonden worden is veel te riskant.

‘Wat zeg je ervan?’ glimlacht hij.

‘Nee,’ antwoordt ze en ze voelt spijt en opluchting tegelijk.

‘Oké,’ zegt hij meteen en hij laat de riem los.

De gesp rinkelt even als de riem langs de spijlen van het voeteneinde zwiept.

‘Wil je dat ik me helemaal uitkleed?’

‘Wacht even,’ antwoordt hij en hij kijkt haar aan met een eigenaardig onderzoekende blik.

‘Mag ik even gebruikmaken van het toilet?’

‘Zo meteen,’ zegt hij en het klinkt alsof hij probeert zijn ademhaling te vertragen.

Sofia’s lippen voelen vreemd koel. Als ze met een hand aan haar mond voelt, ziet ze dat hij breed begint te grijnzen.

Hij loopt naar haar toe, pakt haar kin beet, houdt haar stevig vast en spuugt dan midden in haar gezicht.

‘Wat doe je?’ vraagt ze en ze voelt een suizende duizeling door haar hersenen gaan.

Plotseling zakken haar benen onder haar weg en ze gaat zo hard op de grond zitten dat ze op haar tong bijt. Ze zakt op haar zij, voelt dat haar mond zich vult met bloed en ziet dat hij boven haar staat en zijn ribbroek openknoopt.

Sofia heeft niet genoeg kracht om weg te kruipen. Ze laat haar wang op de grond rusten en ziet een dode vlieg in het stof onder het bed. Haar hart bonkt zo hevig dat het dreunt in haar oren. Ze begrijpt dat ze op de een of andere manier gedrogeerd is.

‘Niet doen,’ hijgt ze en dan sluit ze haar ogen.

Voordat Sofia buiten bewustzijn raakt, beseft ze dat hij haar misschien zal vermoorden en dat dit het laatste moment kan zijn dat ze meemaakt.

Sofia wordt hoestend wakker uit een verdrinkingsdroom en beseft onmiddellijk waar ze is. Ze ligt vastgebonden in het bed in het huis van de man die zichzelf Wille noemt. Ze ligt op haar rug, gefixeerd door de strakke leren riemen. Hij heeft haar zo stevig vastgesjord dat de spieren in haar armen en benen zich aanspannen. Haar polsen branden en haar vingers zijn ijskoud.

Haar mond is kurkdroog, haar tong bloedt niet meer maar ze voelt dat hij gezwollen en pijnlijk is.

Haar jurk is tot haar middel omhooggeschoven omdat haar dijen uit elkaar gedwongen worden.

Dit mag niet waar zijn, denkt ze.

Hij heeft al haar reacties voorzien en had vooraf al verdovende middelen in een champagneglas in de kast gedaan.

Sofia hoort een stem uit een belendende kamer, het is een gesprek op een zakelijke toon, een leidinggevende die spreekt.

Ze probeert haar hoofd op te tillen en uit het raam te kijken, te zien of het nacht of ochtend is, maar dat lukt niet, haar armen doen veel te veel pijn.

Ze bedenkt dat ze geen idee heeft hoelang ze hier al ligt als hij de slaapkamer binnenkomt.

Angst vult Sofia's hart als vergif. Ze voelt de paniek bruisen in haar hoofd, voelt haar keel samentrekken en haar hart bonzen.

Wat niet mocht gebeuren is gebeurd.

Ze probeert zichzelf te kalmeren, bedenkt dat ze een gesprek op gang moet brengen, hem moet laten begrijpen dat hij het verkeerde meisje gekozen heeft, maar dat ze het erbij laat zitten als hij haar onmiddellijk laat gaan.

Sofia belooft zichzelf dat ze ophoudt als escort, ze doet het al te lang, ze verspilt het geld toch maar aan onzinnige dingen.

De man bekijkt haar met dezelfde honger als eerder. Ze probeert een rustig gezicht op te zetten en denkt dat ze van het begin af aan al wist dat er iets niet klopte aan de situatie. Maar in plaats van rechtsomkeert te maken, heeft ze haar onderbuikgevoel genegeerd. Ze heeft zich rampzalig vergist en gedroeg zich als een wanhopige heroïnejunk.

‘Ik heb hier nee tegen gezegd,’ zegt ze beheerst.

‘Ja,’ glimlacht hij talmend en hij laat zijn blik over haar lichaam glijden.

‘Ik ken meisjes die dat prima vinden, ik kan je met ze in contact brengen als je wilt.’

Hij geeft geen antwoord, ademt alleen zwaar door zijn neus en gaat aan het voeteneinde van het bed tussen haar benen staan. Het zweet breekt over haar hele lichaam uit en ze bereidt zich voor op agressie en pijn.

‘Dit is aanranding, dat begrijp je toch wel?’

Hij geeft nu evenmin antwoord, schuift alleen zijn bril over zijn neusrug omhoog en neemt haar belangstellend op.

‘Ik vind dit onaangenaam en kwetsend,’ begint Sofia weer maar ze zwijgt als haar stem even trilt.

Ze dwingt zichzelf langzamer te ademen, ze mag niet bang lijken, mag niet smeken. Wat zou Tamara hebben gedaan? Ze ziet het sproetige gezicht van haar vriendin voor zich, het wat schampere lachje, de hardheid in haar blik.

‘Je gegevens staan in een boekje bij mij thuis,’ zegt ze terwijl ze hem in de ogen kijkt.

‘Welke gegevens?’ vraagt hij onaangedaan.

‘Je naam, die vast niet echt is, maar je adres hier, je mailadres, het tijdstip van onze afspraak...’

‘Dan weet ik dat,’ knikt hij.

Het matras deint als hij naar haar toe begint te kruipen. Hij blijft onvast staan tussen haar dijen, pakt haar slipje beet en rukt. De naden kraken zonder te scheuren en ze voelt pijn in haar schoudergewricht,

alsof die uit de kom getrokken is. De man rukt weer, met beide handen. Een schrijnend gevoel als het slipje in haar heupen snijdt, maar de omgezoomde naden rondom het elastiek houden stand.

Hij fluistert iets in zichzelf en laat haar achter op het bed.

Het matras deint weer en Sofia merkt dat ze kramp in haar bovenbeenspier begint te krijgen.

Een vluchtige herinnering aan de voetbaltraining fladdert voorbij, een gevoel van kramp die kwam opzetten, als het krimpen van haar kuit als ze kluiten samengeperst gras tussen de spikes vandaan probeerde te peuteren.

De rode, warme gezichten van haar teamgenoten. De gehorige houten vloer in de kleedkamer, de geur van zweet, massageolie en deodorant.

Hoe heeft het zo kunnen lopen? Hoe is ze hier terechtgekomen?

Sofia vecht tegen haar tranen, ze heeft het gevoel dat het einde verhaal is als ze laat merken hoe bang ze is.

De man komt terug met een nagelschaartje en knipt haar slipje aan beide kanten door en trekt het weg.

‘Er zijn veel meiden bereid tot bondage,’ zegt Sofia. ‘Ik ken...’

‘Ik wil geen meiden die bereid zijn,’ kapt hij haar af en hij gooit het slipje op het bed naast haar.

‘Ik bedoel dat er meiden zijn die erop kicken vastgebonden te worden,’ zegt ze.

‘Je had hier niet moeten komen,’ constateert hij slechts.

Sofia kan het niet meer tegenhouden en begint te huilen. Door de angst spant ze haar rugspieren en trekt ze de riemen aan, waardoor haar huid opgehaald wordt en het bloed in kleine stroompjes over haar rechteronderarm loopt.

‘Doe het niet,’ smeekt ze snikkend.

De man trekt zijn overhemd uit, gooit het op de grond, schuift zijn broek een stuk naar beneden en rolt daarna een condoom over zijn half stijve pik.

Hij gaat op zijn knieën op het bed zitten en ze ruikt de geur van rubber aan zijn vingers als hij de restanten van haar slipje in haar mond

duwt. Ze begint te kokhalzen en moet overgeven. Haar tong is kurkdroog en de tranen lopen over haar wangen. De man knijpt door de stof van haar jurk in een borst en komt zwaar op haar liggen.

Sofia laat haar plas lopen van angst, onder haar verspreidt zich een warme urinevloed.

Als hij probeert bij haar binnen te dringen, draait ze zich snel opzij en duwt hem weg met haar heup.

Er valt een zweetdruppeltje van zijn neuspunt op haar voorhoofd.

Met één hand grijpt hij haar hals beet, hij kijkt haar aan met glanzende ogen, drukt haar strot dicht en komt over haar heen liggen. Door zijn gewicht zinkt ze weg in het matras en worden haar dijen nog verder uit elkaar gedrukt. Haar enkels schrijnen en de poten van het bed kraken.

Ze vecht om zuurstof te krijgen, werpt haar hoofd opzij en weet via haar neus wat lucht in haar longen te krijgen.

Hij omklemt haar keel harder en er flikkeren sterretjes voor haar ogen. De kamer wordt donker en ze voelt dat hij probeert bij haar binnen te dringen. Sofia worstelt om haar lichaam weg te draaien, maar het is onmogelijk, het gaat toch gebeuren. Ze kan niet in haar eigen lichaam blijven, moet ergens anders aan denken, moet verdwijnen. Plotse herinneringen flitsen tevoorschijn, de kille avonden op het grote grasveld, haar zwoegende ademhaling, de damp rond haar mond en de stilte bij het meer en de oude school van Bollstanäs.

De trainer wijst naar de bal, blaast op zijn fluitje en het wordt stil.

De greep om haar keel verdwijnt, Sofia hoest haar slipje eruit en ademt lucht in, knippert met haar ogen en hoort een mechanisch melodietje.

De man gaat weer op zijn knieën zitten, ze ademt hijgend, haar gezicht gloeit.

Er belt iemand aan bij de deur op de begane grond.

Hij pakt haar kin beet, knijpt hard naast haar mond, drukt het slipje weer naar binnen, ze moet kokhalzen, ademt door haar neus, kan niet slikken.

Er wordt nogmaals aangebeld.

De man spuugt op haar en staat op van het bed, knoopt zijn broek dicht en grist het overhemd mee terwijl hij wegloupt.

Zodra hij de deur uit is, geeft Sofia een zo hard mogelijke ruk met haar rechterhand, zonder stil te staan bij de gevolgen of pijn.

Het doet verschrikkelijk zeer als haar hand loskomt uit de riem.

Het slijpe belet haar het uit te schreeuwen.

Haar hoofd bonkt, ze valt bijna flauw en ze trilt over haar hele lichaam van de pijn. Misschien is het bot in haar duim gebroken, misschien zijn de banden gescheurd, de huid is als een kapotte handschoen omhooggestroopt en het bloed loopt langs haar arm als ze het slijpe uit haar mond haalt.

Ze kermt luid als ze hysterisch probeert de gesp bij haar linkerhand los te maken. Haar vingers glibberen rond, maar ze weet de pin uit het gaatje te krijgen. Snel haalt ze de riem door de gesp, gaat rechtop zitten en maakt de riemen om haar enkels los.

Ze komt op wankelende benen overeind, houdt haar gewonde hand tegen haar buik en loopt over het dikke tapijt. Haar hoofd suist van de shock en de pijn, haar voeten zijn gevoelloos en haar jurk hangt nat en koud over haar kont.

Voorzichtig sluipt ze vanuit de slaapkamer de gang op waarin de man zojuist is verdwenen.

Sofia stokt voordat ze bij de trap is. Van beneden hoort ze een andere stem en ze bedenkt dat ze om hulp gaat roepen. Ze hoort niet wat de andere man zegt en sluipt dichterbij. Over de balustrade van de trap hangt kleding van de stomerij. Door het dunne plastic ziet ze een stapel van dezelfde witte overhemden.

Ze schraapt voorzichtig haar keel om om hulp te roepen als ze de situatie op de benedenverdieping opeens doorziet.

De andere man is niet binnen. Zijn stem komt uit de intercom. Het is een bezorger die voor het hek staat en binnengelaten wil worden. Wille herhaalt dat hij later terug moet komen, verbreekt de verbinding en loopt terug naar de trap.

Ze wankelt maar blijft op de been. Haar voeten kriebelen en gloeien nu het bloed terugstroomt.

Sofia loopt achteruit, de vloer kraakt onder haar. Ze kijkt rond en ontdekt een grote kamer verderop in de gang met geschilderde portretten aan de muren. Ze bedenkt dat ze daarheen kan rennen om een raam open te doen en om hulp te roepen, maar beseft dan dat ze dat niet gaat halen.